

Universitätsbibliothek Wuppertal

Diodori Sicvli Bibliothecæ Historicæ Libri XV

Diodorus <Siculus>

Basileæ, 1578

Liber quintus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1046](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1046)

Tros, ex eo Ilus, Ganymedes, Cleomestra & Assaracus. Atque ex eo Capys Anchisæ pater. Ilum deinde Tithonum & Laomedontem genuisse. Ex Laomedonte Icteaonem, Clytium, Lampum, Timætem, Bucolionem atque Priamum genitum. Rursusque ex Cleomestra Lycium genitum. Ceterum Priamum cuncta iura affinitatis proculcantem, magis in suos superbiam atque odium exercuisse. Postquam finem loquendi fecit, postulat uti quoniam à senibus legatus pacis missus esset, darent ex suo nomine cum quibus super tali negotio diuertaret. Electique Agamemnon, Idomeneus, Ulysses atque Diomedes. Qui secreti ab alijs prodicionem componunt. Præterea placet, uti Aeneæ, si permanere uellet in fide pars prædæ & domus uniuersa eius incolumis maneret. Ipsi autem Antenori dimidium bonorum Priami, regnumque unum filiorum eius quem elegeret, concederetur. Vbi satis tractatum uisum est, Antenor ad ciuitatem dimittitur, referens ad suos composita inter se longè alia. In quibus donum Mineruæ parari à Græcis, eosque cupere recepta Helena, acceptoque auro bellum omittere, atque ad suos regredi. Ita composito negotio, Antenor, traditoque sibi Talhybio, quo res finem acciperet, ad Troiam uenit.

*Proditionis
Aeneæ merces*

DICTYS CRETENSIS DE BELLO TROIANO,

LIBER QUINTVS.

*Antenoris ad
Troianos oratio.*

Antenore Talhybioque ciuitatem ingressis, cuncti populares sociique cognita re, properè concurrunt, cupientes dignoscere quæ apud Græcos actitata essent. Quis Antenor in proximum diem relata differt atque ita dimissio conuentu disceditur. Tum inter epulas, cum Talhybius interesset, filios suos monere Antenor, nihil his in uita custodiendum, quam ut antiquissimam ducerent, cum Græcis amicitiam. Dein singulorum probitatem, fidem atque innocentiam commemorando admirari. Ita finito conuuijo tum disceditur. At lucis principio, cunctis iam in concilio expectantibus audire si quis modus tantis malis fieret, cum Talhybio ipse uenit. Neque multo post Aeneas, dein Priamus cum residuis regulis. Denique ubi ea quæ à Græcis audierat, iussus est dicere, hoc modo disseruit: Graue Troiani principes, uosque socii, graue bellum nobis excitasse aduersum Græciam, grauius uero multoque durius mulieris causa effectos quam amicissimos, qui inde iam à Pelope orti, affinitatis etiã iure nobis coniuncti sunt. Namque si præterita mala summam attingere oporteat, quando ciuitas nostra depressa ærumnis ad requiem emerferit, unquam nobis defuere fletus: aut sociis imminutæ calamitates? Quando non amici, propinqui, parentes, filij denique in bello amissi? Et ut ex reliquorum luctuum memoriam recenseam, quidnam in Glauci filio toleraui? Cuius interitus quamque acerbus mihi, non tamen ita dolori fuit, quam tempus illud quo adiunctus Alexandro, ad raptum Helenæ comitatum sui præbuit. Sed præteritorum satis, futuris saltem parcendum ac consulendum est. Græci homines custodes fidei ac ueritatis, principes beneuolentiæ atque officiorum. Testis his rebus Priamus, qui in ipso strepitu discordiarum, fructum tamen misericordiæ eorum tulit. Neque inferendo bellum quicquam prius tentatum ab his, quam perfidiam in ipsa legatione, insidias equè à nostris experti sunt. In qua re (dico enim quod sentio) Priamus eiusque filij authores: in his etiam Antimachus: qui reces amissis liberis, iniquitatis iuræ poenas luit. Hæc omnia in gratiam gesta Helenæ, eius scilicet mulieris, quam nec Græci quidem recipere gestiunt. Retineatur igitur in ciuitate ea forma, ob quam populi amici etiã, aut non infesti huic regno. Nonne sponte supplices ut iam recipiant rogabimus? non omni modo faciemus læsis iam toties per nos

per nos: Non infuturum saltem recōciliabimus tales uiros: Ego quidem abi-
bo iam hinc, & discedam longius, neq; committam ulterius, ut inter sim malis
nostris. Fuit tempus quo manare in hac ciuitate iucundū erat, socij, amici, pro-
pinquorū salus, patria deniq; incolumis attinuerē in hunc diem: Cōtra nunc
quid horum non imminutum aut in totū sublatum nobis est: Non feram me
cum his morari, quorum opera cuncta mihi cum patria concidēre. Et eos qui-
dem quos in bello fortuna eripuit, ut cunq; iam sepeliuimus, concedentibus
ultra ueniam hostibus, sed postq; deorum arē atq; delubra sanguine humano
per scelus infecta sunt, hoc etiam amisimus: Quippe, quis maiora supplicia
post mortē charissimorū quam in ipsa amissione subeunda sunt. Quae ne acci-
dant, nunc saltē prouidere. Auro atq; huiusmodi alijs praeijs redimenda pa-
tria est. Multē in hac ciuitate ditēs domus, singuli pro facultatibus in mediū
consulamus. Postremō offeratur pro uita hostibus, quod mox interitu nostro
ipsorum futurum est. Templorum etiam, si necesse erit ornamentis, pro inco-
lunitate patriae utendū est. Solus suas opes intus custodiat Priamus, solus di-
uitias potiores suis ciuibus teneat. His etiam quae cum Helena raptae sunt, in-
cubet. Ipse uiderit quem ad finem utendum putet, patriae calamitatibus. Nos
uicti iam sumus malis nostris. Haec atq; alia cum lachrynis eo disserente, cun-
cti simul gemitum edunt, tendentesq; ad caelum manus, annuere tot aduersis
rebus, Priamū singuli uel inter se omnes, finem miseriarū deprecantes. Ad po-
stremū uno ore patriam redimendā clamant. In quīs Priamus dilanians caput
fletu quā miserabili, non solum iam odio, uerū suis hostē effectum, quip-
pe cui dijs non amicus antea, non deniq; ciuis inueniri posset, qui arumnis su-
is ingemisceret. Namq; optasse haec non nunc demum, uerū uitis Alexan-
dro atq; Hectore agi coepta. Sed quoniam praeterita reuocare nulli cōcessum
est, praesertim habendam rationem spemq; futuris adhibendam. Se nanq; om-
nium quae haberet ad redemptionem patriae potestatem dare: quā rē Ante-
nori agendam committere. Ceterū se quoniam iam odio suis esset, abire ē
conspēctū, consentientē his quae inter se decernerent. Tum separato rege, pla-
cet ut Antenor ad Graecos redeat exploratū uoluntatē certam, adiunctusq; ei
Aeneas. Ipsa composita re disceditur. Sed media ferme nocte Helena clam ad
Antenorē uenit, suspicans tradī se Menelao, & ob id irā derelictae domus me-
tuens. Itaq; eum orat, uti inter cetera sui quocq; apud Graecos cōmemorationē
faceret, ac pro se precaretur. Ceterū, ut cognitū est, post Alexandri interitū
inuisa ei apud Troiam fuere omnia, desideratusq; ad suos reditus. At lucis ini-
tio quibus imperatū erat, ad naues ueniunt, decretum ciuium cūctis narrant.
Itaq; cum quis antea ad confirmanda quae tēpus manebat, secedunt. Ibi cum
multa de republica ac summa rerū dissererent, uoluntatemq; Helenae docent.
ueniamq; orāt. Et ad postremū cōfirmant inter se proditionis pactionē. Dein
ubi tēpus uisum est, cū Vlyssē & Diomede ad Troiam ueniūt, cohibito Aiace
ab Aenea, scilicet ne qua insidijs opprimeretur talis uir, quē solū Barbari non
secus q; Achillē metuebant. Igitur postq; duces Graeciae in ciuitate conspecti
sunt, cuncti ciues tollunt spe animos, existimātes finē belli atq; discordiarum.
Itaq; properē senatus habitus, ubi nostris praesentibus decernit, primū omniū
Antimacho ex omni Phrygia exulādū, scilicet auctori tantī mali. Dein super
conditione pacis tractari coeptū. Inter quae strepitus repente ex Pergamo, ubi
regio Priami erat, clamorq; ingens editur. Quare turbati qui in consilio erant,
foras prosiliūt, credētes insidias à regulis solito more fieri. Itaq; in tēplum Mi-
neruae properē cōcedunt. At paulō post, ex his qui ex arce descēderant, cogno-
scitur Alexandri filios quos ex Helena susceperat, casu camerae extinctos: hiq;
erāt Bunomus, Corinthus atq; Idus. Quare consilio dato, duces nostri ad An-
tenorē abeunt, ibiq; acceptis epulis pernoctāt. Præterea cognoscunt ab Ante-
nore editū quondā oraculū, Troianis maximo exitio ciuitatē fore, si palladiū

Priami lugētia
bri oratio.

Antenor et Ae-
neas: ad Grae-
cos ueniunt ut
be prodiuina

Alexandri ex
Helena filij rē
ma oppresi.

quod in templo Mineruæ esset, extra mœnia auferretur. Namq; id antiquissimum signum cœlo lapsum, qua tempestate illud templum Mineruæ extruens, prope summum fastigij peruenerat: ibiq; inter opera cum necdum tegmen superpositum esset, sedem sui occupauisse, idq; signum ligno fabrefactum esse. Hortantibus dein nostris uti secum ad ea omnia eniterentur, facturum se quæcuperet respondit. Atq; his prædicit, publicè se in concilio super qualitate eorum quæ postularuti essent, exercitum deserturum, scilicet ne qua suspicio sui apud Barbaros oriretur. Ita composito negotio, cum luce simul Antenor ac reliqui proceres ad Priamum uadunt, nostri uerò ad naues redeunt. Dein ubi iusta pueris Alexandri facta sunt, post diem tertium Ideos supradictos duces accitum uenit. Quis præsentibus Lampus, cæteriç quorum consiliu præualebat, multa disserere atq; docere ea quæ ante gesta essent, temerè & inconsultè, non per se, quippe qui contempti despectiq; a regulis, arbitrio alieno ageret. Cæterum quod arma aduersum Græcos tulissent, non sponte factum. Namq; qui sub imperio alieno agerent, expectandum his atq; exequendum esse nutu eius qui teneat. Ob quæ dignum esse, Græcos data uenia cõsulere his, qui semper authores pacis fuerint. Cæterum à Troianis ob malè consulta satis pœnarum exactum. Dein multò hinc atq; inde habito sermone, ad postremum de modo premiorum agi cœptum. Tum Diomedes quinç; millia talentorũ auri atq; argenti totidè optat. Præterea tritici centena millia, eaç; per annos decẽ. Tum silentio habito à cunctis, Antenor, non Græcorũ more agere eos aduersum se ait, sed barbaro. Nam cum impossibilia postularent, palam fieri prætextu pacis bellum eos instruere. Cæterum auri atq; argenti tantũ ne tum quidẽ priusquã in auxilia conducta dilaceraretur, ciuitati fuisset. Quod si permanere in eadã auaritia uellet, superesse Troianis, uti clausis portis incensiq; intus deorum ædificijs, ad postremũ idẽ sibi cum patria exitium peteret. Cõtra Diomedes: Non ciuitatẽ uestrã consideratũ Argis uenimus, uerũ aduersum uos dimicaturi. Quocirca siue etiã nũc bellare in animo est, parati Græci: siue, ut ais, igni dabitur illud, nõ prohibebimus. Quippe Græcis affectis iniuria, quoquo modo ulcisci hostes suos finis est. Tũ Panthus in proximũ diẽ deliberandi ueniam orat. Ita nostri ad Antenore abeunt, atq; inde in ædẽ Mineruæ. Interim cognoscitur in apparatu rerum diuinarum portentum ingens. Namq; composita sacrorũ consueta, mox subiectus ignis non cõprehendere, neq; cõsumere uti antea, sed aspernari. Quare turbati populares, simul uti fidem nunciij nosceret, ad arã Apollinis confluunt, atq; ibi superpositis extorum partibus, ubi flama admota est, repente cuncta quæ inerant disturbata, ad terram decidunt. Quo quidẽ spectaculo percussis atq; attonitis omnib; subitò aquila stridore magno immittit sese, atq; extorũ partẽ eripit, moxq; superuolãs, ad naues Græcorum pergit, ibiq; raptũ omittit. Id uerò Barbari iam nõ leue aut in obscuro, sed palã perniciosum credere. Interim Diomedes cum Vlysse dissimulantes quæ gerebantur, obambulare in foro, circũspicientes laudantesq; præclara opera ciuitatis eius. At apud naues auspicio tali motis omnium animis, Calchas ubi bonũ animũ gererent hortatur, breui quippe dominos fore eorũ quæ apud Troiam essent. Cæterũ Hecuba re cognita, placatum deos egreditur, præcipue Mineruam atq; Apollinẽ. Quis tũ dona multa uictimasq; opimas admouet: sed in adolẽdo quæ sacra aris reddebant, eodẽ modo restingui ignes, ac repete interrere uisi. Inter quæ tã sollicita, Casãdra Deo plena, uictimas ad Hectoris tumulum transferri inferriq; iubet: deos quippe aspernari iam sacrificia, indignatos ob cõmissum paulò antè scelus in Apollinẽ. Ita tauris qui immolati erant, ad rogam Hectoris, sicuti imperatũ est, apportatis, moxq; igni subiecto, cõsumunt cuncta. Inde ubi iam uesper erat, domũ discessum est. Atq; eadẽ nocte Antenor clam in tẽplum Mineruæ uenit, ubi multis precibus mixtis Theanã (quæ templi sacerdos erat) persuasit, uti Palladium sibi traderet: habiturũ nanq; magna eius

Portentum in sacrificio.

gna eius rei præmia. Ita perfecto negotio ad nostros uenit, hisq; pmissum offert. Id Græci obuolutum bene, quo ne intelligi à quoquam posset, uehiculo ad tentoria Vlyssis per necessarios fidosq; suos remittunt. At lucis principio postq; senatus coactus, & nostri ingressi iunt, Antenor ueluti iracundiâ Græcorum metuens, ueniam orare eorum quæ aduersum eos pro patria exercitus differuisset. Dein Vlysses, nō se his moueri neq; indignari, sed quod finis in tractando non adhiberetur: maxime cum opportunum ad nauigandum tempus breui præteruolet. Tum multo inuicem habito sermone, ad postremum binis millib. talentorum auri atq; argenti rē decidunt. Quod ut ad suos referret, Græci ad naues abeunt. Ibi conductis ducib. cuncta quæ gesta sunt, exponunt Palladium etiā ablatum per Antenorem docent. Dein ex omnium sententia reliquis miles rē cognoscit. Ob quæ placet uniuersis, mitti Mineræ donum q; honoratissimum. Tum accitus ad eam rem Helenus, cuncta quæ antè gesta erant, non secus ac si præsens fuisset, ordine exponit: additq; finem iā aduenisse Troianorum rerum. Quippe quo maxime sustentaretur, summū ciuitatis Palladium fuisse: quo ablato, exitium ingruere. Cæterum donum Mineræ fatale Troianis esse, equū ligno fabrefactum forma ingenti, cuius magnitudine muri soluēdi essent, adnitente atq; ministro Antenore. Dein recordatus parentē Priamum residuosq; fratres, fletum edit miserabilem, consternatusq; per dolorem atq; obstupefactus ruit. Tum Pyrrhus collectum eum, resectumq; animi ad se deducit, custodesq; addit, ueritus ne qua per eum hostibus quæ gesta erant patefieret. Quod ubi Helenus persensit, Pyrrhum uti bonum animū gereret hortatur, securum sui secretorumq;. Namq; se cum eo etiam post patriæ excidium multis tempestatib. in Græcia moraturum. Itaq; ut Heleno placuerat, multa materies quæ apta huiusmodi fabricæ uidebatur, per Epeū atq; Aiacem Oilei aduecta. Interim firmatores pactæ pacis ad Troiā eunt. Decē lecti duces, Diomedes, Vlysses, Idomeneus, Aiax Telamonius, Nestor, Meriones, Thoas, Philocteta, Neoptolemus atq; Eumelias. Quos ubi in foro animaduertere populares, læti animos tollunt, finē iam ærumnarum credentes. Itaq; singuli plures uē uti quisq; occurrerat, benignè adeūt, salutates gratulantesq; exosculant. Tum Priamus pro Heleno orare Græcos, multisq; adhibitis precibus, cōmendare charissimū sibi, & inter cæteros dilectū magis propter prudentiā. Dein ubi tēpus uisum est, conuiuium publicè coeptū est in honore ducum, ascitæq; pacis, Antenore deseruiente Græcis atq; omni modo benignè exhibēte cuncta. At lucis initio senes omnes in ædē Mineræ conueniunt. In quibus Antenor refert missos à Græcis super conditionibus prædictæ pacis, decē lectos uiros. Quos ubi deduci in senatū placuit, & dextræ inuicē datæ atq; acceptæ sunt, statuunt inter se uti proximo die, campi in medio atq; in ore omnium aras statuunt, in quibus fidē pacis iusiurandi religionibus firmarent. Quibus perfectis, Diomedes atq; Vlysses iurare occipiunt, permansuros se in eo quod sibi cum Antenore conuenisset, testesq; in eam rem louē summum, Terramq; marem, Solē, Lunam atq; Oceanum fore. Dein excilis in partes duas hostijs quæ ad eam rē admotæ erāt, ita ut pars ad Solem, residuum ad naues spectaret, per medium trāseunt. Dein Antenor in eadē uerba placitum cōfirmat. Ita perfecto negotio, ad suos quisq; abeunt. Ceterum Barbari Antenore summis laudibus efferre, uenientemq; singuli quasi Deū uenerari. Solūm quippe omnium credere authorem pacis eius, ascitæq; cum Græcis amicitie. Ita sopito iam inde bello, passim uti quisq; partium uoluerat, nunc Græci cū Troianis, rursusq; hi apud naues amicè agere. Interim ubi fœdus interuenerat, cuncti Barbari socij, quæ q bello residui erāt, gratulantes interuētū pacis ad suos discedunt, nō operientes quidē præmia tantorum discriminū atq; ærumnarū, scilicet ueriti ne qua pacti fides apud Barbaros dissolueretur. Interim apud naues, uti Heleno placuerat, equus tabulatus extruit per Epeum fabricatorē eius operis. Cui edi-

Palladium ex
Troia expor-
tatur.

Equus Troian-
nus.

Sophisma cir-
ca iusiurandū.

Equus Troian-
nus fabrica-
tur, & in urbē
ducitur.

to in immensum, ima quæ sub pedibus erant, rotis interpositis suspenderat, scilicet quò à tractu motus facilis foret: unde offerri donum Mineruæ maximū, omnium ore agitabatur. Ceterum apud Troiam auri atq; argenti prædictum pondus per Antenore atq; Aeneã summo studio in ædem Mineruæ portabatur. Et Greci, postq; auxilia sociorum dimissa cognitum est, impensius pacem atq; amicitiam agitauere, nullo post Barbarorū interfecto aut uulnerato, quò magis sine ulla discordiarū suspitione apud hostes forent. Dein equum compactum affabrè confixumq; ad muros mouent. Nunciatum Troianis, ut cum summa religione susciperent, Mineruæ scilicet sacrum dicatumq;. Quare magna uis hominum portis egressa, summa lætitia sacrificioq; donum excipit, at trahitq; propius mœnia. Sed postquam magnitudine operis impediri per portas ingressum animaduertere, consilium destruedorum desuper murorum capiunt, neq; quisquam secus præ tali studio decernebat. Ita inuiolatum multis tempestatib. murorum opus, Neptuniq;, ut perhibetur, atq; Apollinis in maxima monumenta, multo delectu ciuiū manib. dissoluuntur. Sed postq; maior pars operis eius deiecta est, consulto à Grecis intercessum, confirmantib. non se passuros intra mœnia duci equū, priusq; prædicti pondus auri atq; argenti susciperent. Ita intermisso opere, semiruptisq; mœnibus, Vlysses cunctos ciuitatis Troianæ artifices ad reficiendas naues conducit. Cōposita dein uniuersa classe, ubi cuncta nauigia instructa, & præmium persolutum est, iubent nostris peragere cepta. Itaq; destructa murorum parte, cum ioco lasciuiasq; inducere equū, foeminis inter se atq; uiris certatim attrahere festinatib. Interim Greci ubi cuncta nauib. imposita sunt, incensis omnib. ad Siggeum secedunt, ibiq; nocte operiunt. Fessis dein uino multoq; somno Barbaris, quæ utraq; per lætitiã securitatemq; pacis interuenerant, nostri multo silētio ad ciuitatē nauigant, seruantes signū quod igne elato Sinon, ad eam rem clam positus, tulerat. Moxq; omnes postq; intrauere mœnia, diuisis inter se ciuitatis locis, ubi signū datū, magna uis cedere eos quos fors obiecerat atq; obtruncare passim per domos atq; uias, loca sacra atq; profana. Et si qui persenserat, priusquam armari aut aliquid pro salute capere possent, opprimere. Prorsus nulla requies stragis atq; funerum, cum palam in ore suorū liberi parentesq; magno inspectatium gemitu necarentur: moxq; ipsi qui spectaculo charissimorum interfuerat miserandum in modū interirent. Neq; segnius per totam urbē incēdijs gestū, positus prius defensoribus domui Aeneæ atq; Antenoris. Interim Priamus re cognita, ad arā Iouis Aedificialis cōfugit. Multiq; ex eo loco ad reliqua deorū tēpla: Cassandra in ædē Mineruæ. Sed postq; uniuersos qui in manus uenerant fœdē atq; multos obtruncare, occipiente luce domū in qua Helena erat agrediuntur. Ibi Menelaus Deiphobū, quē post Alexandri interitū Helenę matrimoniu interceptisse, supra docuimus, exectis primò aurib. brachijsq; ablati de in naribus, ad postremū truncatū omni ex parte fœdatumq; summo cruciatu necat. Post quæ Priamū Neoptolemus, sine ullo ætatis honorisq; delectu retinentē utraq; manu ad arā iugulat. Ceterū Cassandrā Ajax Oilei ex sacro Mineruæ captiuā abstrahit. Hoc modo cōsumptis cū ciuitate Barbaris, delibe ratio initia super his qui ad deorū aras auxiliū uitæ implorauerat: decretumq; ab omnibus, uti per uim auulsi necarent. Tantus dolor iniuriæ, & ob id studiū extinguedi nominis Troiani incesserat. Ita cōprehensi qui cruciatū prædictæ noctis subterfugerant, trepidantes uice pecorū interficiunt. Dein more belli, per tēpla ac semiustas domos populatio rerū omniū, ac per dies plurimos ne quis hostium euaderet, studiū inquirēdi. Interim ad cōaceruandum auri atq; argenti materiā opportuna loca destinantur, & alia ob preciosam uestē. Igitur ubi fatietas Troiani sanguinis tenuit, & urbs incēdijs cōplartata est, inritū sol uendæ per prædā milites capiūt: primò à captiuis foeminis puerisq; adhuc in bellibus. Itaq; ex his prima omnium Helena sine sorte Menelao conceditur.

† videtur legēum, nullo.

Troia eueritur.

Præda diuiditur.

Dein

Dein Polyxena suadente Vlyffe, per Neoptoleum Achilli inferias missa. Agamemnoni Cassandra datur, postq̄ forma eius captus, quin palam desideriu fateret, dissimulare nequiuerat. Aetram & Clymenā, Demophoon & Acmas habuere. Reliquorū fors agi cœpta, atq̄ Neoptolemo Andromacha euenerat adiunctis etiam eius filijs in honorē tāti ducis. Vlyssi Hecuba obuēnit. Hac tē nus nobilium fœminarū cellere scruitia. Alij, ut quēq̄ fors contigerat, prēdā, aut ex captiuis, quantū pro merito distruebatur, habuere. Interim super Palladio ingens certamen inter se ducibus exortū. Aiace Telamonio expostulante in munus sibi, pro his quē in singulos uniuersosq̄ uirtute atq̄ industria sua cōtulera. Quare coacti penē omnes uti ne laderetur animus tāti uiri, cuius prēclara facinora uigilijsq̄ pro exercitu in animo retinebant, cōcedunt Aiaci, cōtradicientibus solis omnium Diomede atq̄ Vlyffe: sua quippe opera in ablatū contrā insinuantibus. Contrā Ajax adfirmare, nō labore aut uirtute eorū rem gestā: Antenore nāq̄ contēplatione cōmunis amicitia abstulisse. Verū Diomedes honorē eius per uerecundiam cedēs, a certamine destitit. Igitur Vlysses cum Aiace summa uī cōtendere, atq̄ inuicē industrie meritis expostulare adnitentibus cum Vlyffe Agamemnone & Menelao, obseruatam paulō antē opera sua Helenam. Nāq̄ post captū Ilium, Ajax recordatus eorum quā tantis tēpestatibus propter mulierē perpelli expertiq̄ essent, primus omnium interfici eam iusserat. Iamq̄ approbantibus consiliū Aiakis multis bonis, Menelaus amorē cōiugij etiam nū retinens, singulos ambiendo orandoq̄ ad postremum perfecerat, ut intercessu Vlyssis Helena incolumis sibi traderet. Ob quē ueluti iudicio amborū merita spectantes (cum etiam nū bellū in manibus atq̄ hostiles multæ nationes circūstrepent, nullo delectu uirorū fortiū, spretisq̄ Aiakis tot egregijs facinorib. ac frumētū quod ex Thracia aduexerat, per totū exercitū distributione) Vlyssi palladium tradunt. Quare cuncti duces qui memores uirtutū Aiakis, nihil ei prēferendū cēsuerant, quiq̄ secuti gratiā Vlyssis impugnaverant talē uirū, studio in partes discedūt. Interim Ajax indignatus, & ob id uictus dolore animi, palā atq̄ in ore omnium ultionē se sanguine eorū a quib. impugnatus esset, exacturū denunciat. Itaq̄ ex eo Vlysses, Agamēnon, Menelaus custodia sui agere, & quō tutiores essent, summa ope inuigilare. At ubi nox aderat, descendentes uno ore omnes, lacerare utrunq̄ regē, neq̄ abstinere maledictis: quippe quib. magis libido desideriumq̄ in fœmina, q̄ summa militiæ potiora forent. At lucis principio Aiacē in medio exanimē offendunt perquiretesq̄ mortis genus, animaduertere ferro interfectū. Inde ortus per duces atq̄ exercitus tumultus ingēs, ac dein seditio breui adulta, cū ante iam Palamedē uirum domi belliq̄ prudentissimum, nunc Aiacem inelytum tot egregijs pugnis, atq̄ utrosq̄ insidijs circūuentos ingemiscerēt. Ob quā supradicti reges ueriti ne qua uis ab exercitu pararetur, intus clausi firmatiq̄ per necessarios manent. Interim Neoptolemus aduecta ligni materia, Aiacem cremat: reliquiasq̄ urna conditas in Rhetæo sepeliendas procurat. Breuiq̄ tumultū exstructum cōsecrat in honorem tantū ducis. Quā si ante captum Ilium accidere potuissent, pfectō magna ex parte promotæ res hostium, ac dubitatū de summa rerū fuisset. Igitur Vlysses ueritus uim offensi exercitus, clam mari aufugit: ita palladium apud Diomedē manet. Ceterum post abscessum Vlyssis, Hecuba quo seruitium morte absolueret, multa ingerere maledicta, imprecariq̄ infaulsa omnia in exercitum. Quare motus miles, lapidibus obrutā necat sepulchrumq̄ apud Abydum statuitur, appellaturq̄ Cynomessa, ob linguē proteruiam imprudentemq̄ petulantiā. Per idem tempus Cassandra Deo rēpleta, multa in Agamemnonem aduersa pronunciat. Insidias quippe ex occulto cædemq̄ domi per suos cōpositam. Præterea uniuerso exercitui profectiōnē ad suos incōmodam exitialemq̄. Inter quā Antenor cū suis Græcos orare, omittent iras atq̄ urgente nauigij tēpore in cōmune consulerent. Præterea omnes du-

*Certamē inter
Græcos duces
de Palladio.*

Aiakis mors.

*Hecuba lapsa
datur.*

*Cassandra Græcis
infaustū ra
ditum prædica
cit.*

nes duces ad se epulatum deducit: ibique singulos quam maximis donis replet. Tum Graeci Aencae suadent, ut secum in Graeciam nauiget. Ibi namque ei simile cum caeteris ducibus ius, regnique eandem potestatem fore. Neoptolemus filios Hectoris Heleno concedit. Praeterea reliqui duces auri atque argenti quantum singulis uisum est. Dein consilio habito decernitur, uti per triduum funus *Funus Aiach.* Aiachis publice susciperetur. Itaque exactis diebus, cuncti reges comam apud tumulum eius deponunt. Atque ex in contumelijs Agamemnonem, fratremque agere, eosque non Atridas, sed Plisthenidas, & ob id ignobiles appellare. Quare coacti simul, ut odium sui apud exercitum per absentiam leniretur, orant ut sibi ire e conspectu eorum sine noxa concederent. Itaque consensu omnium primi nauigant, deturbati expulsique a ducibus. Caeterum Aiachis filij Achantides *Graecorum a Troia discessio.* Glauca genitus, atque Euryfaces ex Tegmessa Teucro traditi. Dein Graeci uerti, ne per moram interuentu hyemis, quae iam ingruerat, a nauigando excluderentur, deductas in mare naues, remigibus reliquisque nauticis instrumentis complent. Atque ita cum his quae singuli, praeda multorum annorum quaesierant, discedunt. Aeneas apud Troiam manet, qui post Graecorum profectionem cunctos ex Dardano atque ex proxima peninsula adit, orans ut secum Antenorem regno exigerent. Quae postquam praeuerso de se nuncio Antenori cognita sunt, regrediens ad Troiam, imperfecto negotio aditu prohibetur. Ita coactus cum omni patrimonio a Troia nauigat, deuenitque ad mare Adriaticum, multas gentes Barbaras interim praeteruectus. Ibique condit cum his qui secum nauigauerant ciuitatem, appellatam Corcyrem Melenam. Caeterum apud Troiam postquam fama est Antenorem regno potiri, tum cuncti qui bello relictui, nocturnam ciuitatis cladem euaserant, ad eum confluunt, breuique ingens coalita multitudo. Tantus amor erga Antenorem, atque opinio sapientiae inceserat. Fitque princeps amicitiae eius rex Gebrenorum Oenidus.

Haec ego Gnolius Dictys, comes Idomenei conscripsi, oratione ea quam maxime inter diuersa loquendi genera consequi ac comprehendi potui, literis Punicis, a Cadmo Danaoque traditis. Neque sit mirum cuique, si quauis Graeci omnes, tamen diuerso inter se sermone agunt, quando ne nos quidem unius eiusdemque insulae, simili lingua, sed uaria permixtaque utamur. Igitur ea quae in bello euenere Graecis ac Barbaris, cuncta sciens, perpeffusque magna ex parte, memoria edidi. De Antenore eiusque regno quae audiui, retuli. Nunc reditum nostrorum narrare libet.

DICTYS CRETENSIS DE REDITU GRÆCORVM, LIBER SEXTVS.

RVM, LIBER SEXTVS.

Locrorum naufragium.

Postquam impositis, quae singuli bello quaesierant, ascendere ipsi solutis anchoralibus nauigant. Dein a puppi secundante uento, paucis diebus peruenere ad Aegeum mare. Vbi multa imbris uentisque, & ob id saeuiente mari indigna experti, passim ut fors tulerat, dispalant. In quibus Locrorum classis, perturbatis per tempestatem officijs nautarum, & inter se implicatis, ad postremum fulmine cominuta & incensa est. At rex Locrorum Ajax, postquam natando euadere naufragium enisus est, reliquos per noctem tabulis, aut alio ex naufragio leuamine fluitantes, ubi ad Euboeam deuenere, Choeradibus scopulis appulli pereunt. Eos namque re cognita, Nauplius ultimum ire cupiens Palamedis necem, per noctem igni elato ad ea loca deflectere, tanquam ad portum coegerat. Per idem tempus Oeax Nauplii filius, Palamedis frater, cognito Graecos ad suos remeare, Argos uenit. Ibi Aegiale atque Clytemnestra falsis nuncijs aduersum maritos armat, praedicto ducere eos secum uxores Troia perlatas his. Praeterea addidere ea quibus mobile suapte natura ingenium muliebri